

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.426 van 21 oktober 2003
in de zaak A. 124.940/XIV-11.139.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 5 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 maart 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten. Hij is op 28 december 2001 in België binnengekomen, waar zij zich op dezelfde dag vluchteling verklaart.

1.2. Op 22 maart 2002 wordt aan verzoeker een beslissing betekend van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 5 juli 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 22 maart 2002. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt :

“Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Teheran. U verklaarde dat uw vrouw problemen kende in Iran omwille van haar politieke activiteiten in het verleden. Op 29/07/1380 (Iraanse tijdrekening, stemt overeen met 21/10/2001) deelde u samen met uw vrouw en haar twee vriendinnen foto's uit van de zoon van de Sjah, waarna u terug naar huis ging. s'Avonds vernam u dat één van de vriendinnen van uw echtgenote tijdens het uitdelen was opgepakt. Daarom ging u vervolgens samen met uw vrouw naar uw moeder, waar uw schoonmoeder u later opbelde om u te melden dat de autoriteiten een huiszoeking hadden verricht bij u thuis. Bij deze huiszoeking vonden agenten pamfletten waarop foto's van de zoon van de Shah waren afgebeeld. Omwille hiervan besloot u Iran te ontvluchten. Op 26/09/1380 (17/12/2001) vertrok u samen met uw vrouw, R. D. G. en uw twee dochters uit uw land van herkomst en reisde u via Turkije naar België. U kwam in België aan op 28/12/2001 en vroeg er dezelfde dag asiel aan.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u uw asielaanvraag steunde op de problemen die uw vrouw kende in Iran en de motieven die zij heeft aangebracht om haar asielaanvraag te ondersteunen. U was zelf nooit politiek actief en beweerde enkel te

worden gezocht omwille van de éénmalige verspreiding van pamfletten samen met uw vrouw en nu gezocht te worden omwille hiervan en omwille van de activiteiten van uw vrouw in het verleden. Aangezien ten aanzien van uw echtgenote echter door de Commissaris-generaal besloten werd tot de kennelijke ongegrondheid en bedrieglijkheid van haar asielaanvraag, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u, bij terugkeer naar uw land van herkomst, persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Conventie riskeert.

De door u neergelegde documenten (rijbewijs van u en uw vrouw, bewijs radiologie dochter) zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

- “III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van de Rechten van Verdediging (art. 6 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens).
- III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 05.07.2002 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 22.03.2002.
- III.3. Het is onjuist en een schending van de rechten van verdediging van mijn verzoeker dat er verwezen wordt naar het interview van zijn echtgenote, Mevrouw R., D. G.. Mijn verzoeker is nooit geconfronteerd geweest met de bevindingen aldaar, noch heeft hij de kans gehad zich op deze vaststellingen te verweren. Het is dan ook een schending van de rechten van verdediging dat op basis van een beslissing in het dossier van een derde, zijn dossier beoordeeld wordt.”;

2.1.2. Overwegende dat , voor zover verzoeker zich beroept op een schending van de rechten van verdediging en meer specifiek artikel 6 van het E.V.R.M., moet worden opgemerkt dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn in een administratieve asielpcedure; dat, voor zover verzoeker zich beroept op een schending van de motiveringsplicht en opmerkt dat het juist is dat “er verwezen wordt naar het interview van zijn echtgenote” omdat hij nooit geconfronteerd werd met de beslissing ten aanzien van zijn echtgenote, dient te worden opgemerkt dat verzoeker en zijn echtgenote verblijven in de te 8480 Ichtegem; dat, zowel de bestreden beslissing als de bevestigende beslissing ten aanzien van verzoekers echtgenote op 5 juli 2002 aangetekend werden toegezonden aan hun woonplaats; dat derhalve moet worden aangenomen dat verzoeker ook kennis kon nemen van de bevestigende beslissing die werd genomen ten aanzien van zijn echtgenote; dat bovendien uit verzoekers uiteenzetting in het tweede middel blijkt, dat hij de motieven van de bevestigende beslissing die ten aanzien van zijn echtgenote werd genomen kent, aangezien hij in het middel de motieven van die beslissing aan een inhoudelijke bespreking onderwerpt; dat het niet kennelijk onredelijk is dat de bestreden beslissing verwijst naar de bevestigende beslissing die ten aanzien van verzoekers echtgenote werd genomen; dat de schending van de motiveringsplicht niet wordt aangetoond; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

- “III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.
- III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 05.07.2002 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 22.03.2002.
In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat zijn verhaal onvoldoende ernstige elementen van vervolging aanbrengt.
- III.3. Mijn de vrouw van mijn verzoeker verklaarde in dringend beroep dat zij vreest te worden gedood door de Iraanse overheid omwille van het uitdelen van foto's van de zoon van de S.. Betreffende de door haar ingeroepen concrete vluchtaanleiding, namelijk de huiszoeking waarbij men pamfletten vond van de zoon van de S., dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal de haar beschikbare informatie niet toetst aan het huidige geval. Men vergeet immers dat mijn de vrouw van mijn verzoeker reeds eeb(een) veroordeling had tot een gevangenisstraf van vijf jaar en dat zij bij het verlaten van de gevangenis door de directeur werd duidelijk gemaakt dat zij niet(s) meer mocht misdoen, zoniet zou haar een veel zwaardere straf wachten, wellicht de doodstraf. Daarom is de vaststelling door het Commissariaat-Generaal dat het verspreiden van verboden materiaal, waaronder oud beeld- en geluidsmateriaal van de Sjah in de praktijk hooguit tot oplegging van een geldboete kan leiden, fout omdat het geen rekening houdt met de voorgaanden. Zij verdeelde pamfletten van de zoon van de S., zowel om ideologische redenen (zij steunt alle groeperingen die tegen het huidige bewind zijn), als om financiële redenen. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het uitdelen van foto's van de tweede Sjah en haar MKO-activiteiten van twintig jaar geleden door de Iraanse overheid met elkaar in verband kunnen worden gebracht. De MKO immers heeft deelgenomen aan de omverwerping van het regime van de S. (bijlage U.S. State Department, People's Mojahedin of Iran, 28 oktober 1994). Ook het huidige bewind bestrijdt zij en zij maakt het aannemelijk dat zij door de Iraanse autoriteiten omwille van het uitdelen van deze foto's, beschouwd wordt als een bedreiging voor de islamitische samenleving en haar MKO-verleden een verzwarende omstandigheid vormt bij een eventuele veroordeling omwille van het uitdelen van de foto's. Hierover dient te worden opgemerkt dat haar veroordeling ten gevolge van uw activiteiten voor de MKO twintig jaar geleden heeft plaatsgevonden en zij(n) hiervoor haar gevangenisstraf slechts voor 1/5de heeft uitgezeten (verhoorverslag CGVS p. 5-8).
Hiernaast is het geloofwaardig dat zij voor de MKO actief was. Haar kennis over de partij is uiteraard gebrekkig, gezien deze groepering klandestien was en dat men uiteraard met summiere informatie werkte om verklikking te voorkomen wanneer zij zou gearresteerd worden.
- III.4. In zijn beslissing dd. 05.07.2002 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).
Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen”;

2.2.2.1. Overwegende dat in zijn uiteenzetting verzoeker probeert de motieven van de bevestigende beslissing die ten aanzien van zijn echtgenote werd genomen te weerleggen;

2.2.2.2. Overwegende dat verzoekers echtgenote meent dat “de vaststelling door het Commissariaat-generaal dat het verspreiden van verboden materiaal, waaronder oud beeld(-) en geluidmateriaal van de Sjah in de praktijk hooguit tot oplegging van een geldboete kan leiden, fout (is)”; dat zij stelt dat in de bestreden beslissing werd vergeten dat zij “reeds ee(n) veroordeling had tot een gevangenisstraf van vijf jaar en dat zij bij het verlaten van de gevangenis door de directeur werd duidelijk gemaakt dat zij niet(s) meer mocht misdoen, zoniet zou haar een veel zwaardere straf wachten, wellicht de doodstraf”;

2.2.2.3. Overwegende dat dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beslissing verwijst naar recente informatie waaruit blijkt dat “tijdens de laatste acht jaar in Iran geen mensen meer worden opgepakt voor het verdelen van pamfletten en dit niet meer beschouwd wordt als een misdaad”; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog opmerkt dat “enkel mensen die echt actief zouden zijn binnen de monarchistische beweging (...) problemen (zouden) kunnen krijgen met de autoriteiten”; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de vaststelling komt dat verzoekers echtgenote niet kan worden beschouwd als een actief lid van de monarchistische beweging; dat, uitgaande van de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, die trouwens niet met concrete elementen wordt weerlegd, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook in alle redelijkheid kon besluiten dat verzoekers echtgenote onvoldoende gegevens heeft aangebracht waaruit zou blijken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie dient te koesteren; dat verzoekers echtgenote opmerkt dat zij zowel om ideologische redenen als om financiële redenen pamfletten verdeelde; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter van mening is dat zij de pamfletten enkel om financiële redenen verdeelde; dat deze kwestie een beoordeling van de feiten betreft; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opmerkt dat “het uitdelen van foto’s van de tweede Sjah en (verzoeksters) MKO-activiteiten van twintig jaar geleden door de Iraanse overheid bezwaarlijk met elkaar in verband kunnen worden gebracht”; dat verzoekers echtgenote de uiteenzetting van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent tracht te weerleggen door het tegengestelde te beweren van hetgeen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opmerkt; dat dergelijke blote beweringen zonder deze concreet te staven de beweringen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kunnen weerleggen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop wijst dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers echtgenote voor de MKO actief was, gezien haar kennis over de partij zeer gebrekkig is; dat zij opmerkt dat haar kennis over de MKO uiteraard gebrekkig

is, “gezien deze groepering klandestien was en dat men uiteraard met summiere informatie werkte om verklikking te voorkomen wanneer zij zou gearresteerd worden”; dat dient te worden opgemerkt dat van haar die beweert “sinds 1359 actief (te zijn) voor de Mudjaheddin (MKO)” redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij kan antwoorden op elementaire vragen met betrekking tot de Mudjaheddin;

2.2.2.4. Overwegende dat tot slot verzoeker vermeldt dat de door hem aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werden besproken, noch weerlegd; dat hij tevens vermeldt dat nieuwe elementen werden aangebracht, doch dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing stelde dat dit niet het geval was, waardoor de in het middel vermelde wetsartikelen zouden zijn geschonden; dat dient te worden opgemerkt dat hij niet specificeert welke elementen hij bedoelt of in welke mate deze elementen zouden afdoen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing; dat evenmin deze “nieuwe elementen” uit het administratief dossier kunnen worden afgeleid;

2.2.2.5. Overwegende dat, aangezien verzoekers echtgenote er niet in slaagde de motieven van de ten aanzien van haar genomen bevestigende beslissing te weerleggen en verzoeker dezelfde argumenten gebruikt als zijn echtgenote in haar verzoekschrift, en aangezien verzoeker niet betwist dat hij zijn asielaanvraag steunt op de asielmotieven van zijn echtgenote, moet worden besloten dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid en bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag; dat een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen niet wordt aangetoond; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éérentwintig oktober tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.